

Arrest

nr. 286 786 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ALLIJNS
Pottelberg 151
8510 KORTRIJK-MARKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Guineese nationaliteit en heeft op 7 september 2022 een visumaanvraag ingediend in functie van haar Nederlandse zoon, D. A., bij de Belgische ambassade in Dakar.

Op 27 oktober 2022 is de visumaanvraag geweigerd omdat de verzoekende partij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Een visum kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG werd ingediend op naam van D. R., geboren op 01/01/1957, van Guinese nationaliteit om haar veronderstelde zoon D. A., geboren op 30/01/1984, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen.*

De richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de bloedverwanten in opgaande lijn dienen aan te tonen ten laste te zijn. Ter staving van het aspect 'ten laste' werden de volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen van de inkomsten van de zoon in België

- bewijzen van geldtransfers naar mevrouw D. R. voor de periode februari tot en met augustus 2022.

-Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong (RvV 137934 van 16.03.2018);

De aanvrager dient bijgevolg aannemelijk te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is Immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet. Gezien het aantal en de recente datum van de voorgelegde overschrijvingen, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstortingen effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum.

Overwegende daarenboven dat de visumaanvrager geen informatie verstrekt omtrent de eigen inkomsten, gezinssamenstelling en levenssituatie in het land van origine.

Gezien de hogervermelde elementen is het aspect 'ten laste' dan ook op onvoldoende wijze aangetoond en wordt het visum geweigerd.

De weigering van het visum vormt daarenboven geen inbreuk recht op vrij verkeer in hoofde de heer D. Uit het dossier blijkt immers niet dat het niet toekennen van het visum de burger van de Unie zou dwingen de EU te verlaten. Aangezien er thans evenmin bewijzen voorliggen dat de burger van de Unie en de visumaanvrager momenteel reeds een gezinscel vormen, vormt deze beslissing evenmin een inbreuk op het gezinsleven van de burger van de Unie.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

"Verzoekende partij verwijst naar de motieven zoals hierboven reeds weergegeven.

De bestreden beslissing houdt voor om op basis van artikel 32 van de verordening EG nr. 810/2009 van het Europees Parlement en Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code en richtlijn 2004/38/EG. en stelt in de beslissing zelve ook "2) "Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond"

A) De tekst van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code stelt zeer expliciet :

A. Artikel 32

Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:(..)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

De tekst van de verordening is duidelijk zodat hier de kwestie van het ten laste zijn van op zichzelf niet relevant is voor de kwesties bedoeld in de tekst van het artikel in de verordening, daar waar het inkomsten, gezinssituatie en levenssituatie van de betrokkene in het land herkomst evenmin aan de orde is. Ter zake lijkt enkel zaak te zijn dat het doel van de reis en de omstandigheden van het verblijf aan de orde te zijn, hetgeen niet mag verward worden met eventuele bewijstukken of wat beoogd wordt ook kan gerealiseerd worden.

Volgens de tekst van de verordening zelve moet men enkel het doel van het verblijf kunnen aantonen als mede de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, daar waar zowel de bestreden beslissing ten een uitdrukkelijke tekst in . De verordening vergt dus duidelijk niet dat er iets uit het verleden wordt aangetoond. De verordening is een duidelijke tekst die niet verder moet geïnterpreteerd worden.

Geen enkele wetgeving van een lidstaat, laat staan een richtlijn die beoogd de wetgeving van de lidstaat in een bepaalde richting te richten vermag af te wijken van de tekst zelve van een verordening (Cfr. Van Houtte, H., Schermers, H., Internationaal en Europees recht, Kluwer Antwerpen, 1987, ' 355 juncto 357). In die zin in het onmogelijk op af te wijken aan bepaling van een verordening en bijkomende voorwaarden op te leggen;

Dat een duidelijke wettelijke bepaling niet moet worden geïnterpreteerd ; "Interpretatio cessât in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995 96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988,1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967,1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850,1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937,1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261,14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé beige, Brussel, Bruylant, 1963,11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979 1980, lii, p. 5 nr. 116)Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaardt hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557). Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtsdwaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsvorm duidelijk is. Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf. Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken. Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechter een interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient.

B) De motiveringverplichting volgt uit het algemeen rechtsbeginsel, artikel 2 en 3 van de formele motiveringwet en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Minstens wordt niet gemotiveerd waarom de beslissing op basis van de duidelijke wettekst zelve genomen werd. Het volstaat niet een motivering op te geven waardoor niet duidelijk aangegeven wordt hoe de feiten zich verhouden tot de bestreden beslissing.

Verwerende partij bespreekt in diens nota evenwel de motiveringsvereiste en de toepassing van het begrip ten lastneming die zou moeten volgen uit een richtlijn.

De vererende partij stelt zeer uitdrukkelijk dat de motiveringsplicht niet geschonden zou zijn daar waar de motiveringplicht de formele motiveringplicht inhoudt dat de motieven zelve die zowel de formele feitelijke als de juridische motieven dient te bevatten in de bestreden beslissing zelve, hetgeen iets anders is dan één en ander in het dossier te vinden is

Zo men een foute juridische basis aangeeft en iets wat niet als "rechtsregel" kan worden tegengeworpen aan de verzoekende partij is er aldus al geen sprake van formele motivering.

Als men niet op de voorgehouden rechtsregels kan steunen, dan betekent dit niet alléén dat de materiële motiveringplicht geschonden is maar ook de rechtsregels waarop men voorhoudt te steunen.

De bestreden beslissing houdt voor om op basis van artikel 32 van de verordening EG nr. 810/2009 van het Europees Parlement en Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code en richtlijn 204/328/EG. en stelt in de beslissing zelve ook "2) "Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond"

Volgens de tekst van de verordening zelve moet men enkel het doel van het verblijf kunnen aantonen als mede de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, daar waar zowel de bestreden beslissing ten een uitdrukkelijke tekst in . De verordening vergt dus duidelijk niet dat er iets uit het verleden wordt aangetoond.

Voor de rest beroept de Belgische overheid zich op een richtlijn, die een staat oplegt om wat in de richtlijn opgenomen is, opgenomen moet worden in de Belgische wetgeving g De bestreden beslissing geeft dus aan dat dit niet gebeurd is hetgeen inhoudt dat de rechtsonderhorige zich desgevallend kan beroepen op en richtlijn; een staat kan zich evenwel niet beroepen op het feit in gebreke te zijn één ander in zijn wetgeving niet op te nemen. In die zin is één en ander geen wetgeving;

Hetgeen gesteld werd nopens de motiveringverplichting kan ook geformuleerd worden als een schending van het zorgvuldigheidverplichting.

C) Wat er ook van zij vanuit de duidelijke tekst van de verordening vermocht de verzoekende partij er eigenlijk van uitgaan dat niets anders dan wat nodig is in zake de verordening zelve, In die behoorde het de overheid om bijkomende bewijzen te vragen alvorens een beslissing te nemen. In die zin werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Dat verzoekende partij uiteraard bereid was elke gevraagde inlichting of gevraagd beschikbaar nog nuttig stuk over te maken. Dat benadrukt dient te worden dat het behoort de overheid zorgvuldig te werk te gaan en na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999).

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.vV., 1984 85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Voor zover nodig wordt er op gewezen dat het hier gaat om zeer regelmatige geldtranssfers waar, daar waar louter schenkingen niet worden vermoed, en er geen kritiek wordt geleverd op de grootte ervan. Niemand wordt vermoed een onverschuldigde betaling te verrichten, daar waar het algemeen geweten is dat er verbintenis op kinderen berust om diens ouder te onderhouden. Ook in die zin had het behoort aan de overheid om verder inlichtingen te vragen."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In haar middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*

- Artikel 32 van de Verordening (EG) nr.810/2009,
- De artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991,
- zorgvuldigheidsplicht.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoekster heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

De richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de bloedverwanten in opgaande lijn dienen aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat verzoekster, om een recht op gezinshereniging met haar zoon te kunnen laten gelden, moet verzoekster ten laste zijn van haar Nederlandse zoon en moet de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen beschikken om in zijn eigen behoeften en die van verzoekster te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Het begrip 'ten laste' eist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. De referentiepersoon moet op een actieve manier verzoeker ondersteund hebben in zijn land van herkomst. Redelijkervijs houdt dit in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander, en niet louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, dient te blijken dat verzoeker in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is om alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruim discretionaire bevoegdheid waarbij Uw Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Verzoekster legde volgende documenten neer bij haar aanvraag:

- Bewijs van inkomsten van de Nederlandse referentiepersoon in België,
- Bewijzen van geldtransfers naar verzoekster voor de periode van februari t/m augustus 2022.

In de bestreden beslissing wordt met alle stukken die verzoekster voorlegde in het kader van haar aanvraag rekening gehouden maar stelt terecht vast dat er geen afhankelijkheidsrelatie werd aangetoond tussen verzoekster en de referentiepersoon gezien verzoekster geen stukken neerlegde waaruit blijkt dat ze onvermogen was in land van herkomst. Verzoekster heeft geen documenten

toegevoegd of ze al dan niet inkomsten heeft in haar land van herkomst, of enige onroerende goederen beschikt, wat haar gezinssamenstelling is en haar levenssituatie.

Uit de geldoverschrijvingen blijkt niet duidelijk met welke intentie deze bedragen zijn verstuurd door de referentiepersoon en voor welke doeleinden ze zijn gebruikt.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Het beroep is ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode) om het gevraagde visum te weigeren en meer in het bijzonder van artikel 32, 1, a), ii. Deze bepaling luidt als volgt:

“Artikel 32 Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...) ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij om een visum kort verblijf had verzocht en in haar visumaanvraag had aangegeven naar België te willen reizen om haar zoon te bezoeken. Uit de aanvraag blijkt dat zij verzocht om een éénmalige binnenkomst van 4 oktober 2022 tot 31 december 2022. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing eveneens aan dat het gaat om een visumaanvraag kort verblijf. Uit de aanvraag zelf, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt verder dat de verzoekende partij uitdrukkelijk als doel van het verblijf het volgende opgaf: *“Ik wil naar mijn zoon voor langer dan 3 maanden”*. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat de verzoekende partij bij de aanvraag bewijzen voegde van de inkomsten van de zoon in België en

bewijzen van geldtransfers naar de verzoekende partij voor de periode februari tot en met augustus 2022.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende voor een visum kort verblijf. Zoals hiervoor vermeld blijkt dit uit het feit dat in de aanvraag om een éénmalige binnenkomst werd verzocht van 4 oktober 2022 tot 31 december 2022. Het gaat dus niet om een visum lang verblijf, zoals de verwerende partij lijkt te willen aangeven in de nota met opmerkingen. De bestreden beslissing vermeldt verder uitdrukkelijk artikel 32 van de Visumcode als rechtsgrond, dat hierboven wordt weergegeven. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond.

De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat de vereiste van het ten laste te zijn van de referentiepersoon geen wettelijke vereiste is voor het verkrijgen van een visum kort verblijf, en de motivering daarover dan ook een geen relevante motivering uitmaakt in het kader van artikel 32, 1, a), ii van de Visumcode.

Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is als dusdanig geen criterium dat is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd. Het komt de gemachtigde niet toe eenzijdig voorwaarden aan de Visumcode toe te voegen, die niet blijken uit de Visumcode zelf maar neergelegd zijn in de nationale Vreemdelingenwet. Het is passend te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft uitgelegd in de zaak Koushkaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer het artikel 32 van de Visumcode. Het Hof stelde in punt 45 dat het *“systeem [een harmonisatie] veronderstelt [...] van de voorwaarden voor afgifte van eenvormige visa, die uitsluit dat er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.”* Het Hof verklaarde voor recht dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Het Hof stelt in punt 47 dat het onderzoek van de context waarin artikel 32, lid 1 van de Visumcode past, er dus op wijst dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten niet op grond van een andere reden dan die welke in die code zijn voorzien kunnen weigeren een eenvormig visum af te geven.

Los van het antwoord op de vraag of het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf in casu volstaan om in aanmerking te komen voor het aangevraagde visum, stelt de Raad dan ook met de verzoekende partij vast dat de motieven van de bestreden beslissing, die integraal betrekking hebben op het al dan niet ten laste zijn van de verzoekende partij van de referentiepersoon, in feite niets te maken hebben met het wettelijke criterium zoals voorzien in artikel 32, 1, a), ii van de Visumcode. Louter terzijde merkt de Raad nogmaals op dat de verzoekende partij zeer expliciet antwoordde op de vraag naar het doel van haar verblijf dat zij naar haar zoon wilde voor meer dan drie maanden. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

In haar repliek in de nota met opmerkingen focust de verwerende partij opnieuw, net als in de bestreden beslissing, op de voorwaarden voor gezinshereniging en meer bepaald de voorwaarde dat de verzoekende partij ten laste moet zijn van de referentiepersoon om in aanmerking te komen voor gezinshereniging. Zoals uit bovenstaande bespreking is echter al gebleken dat de rechtsgrond van de bestreden beslissing artikel 32, 1, a), ii van de Visumcode is, dat bepaalt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf moeten worden aangetoond. Het feit of de verzoekende partij al dan niet ten laste is van de referentiepersoon doet in het kader van een aanvraag visum kort verblijf niet ter zake. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan bovenstaande bespreking dan ook niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2022 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU